

Foerageergebieden van de Dollardganzen

Berend Voslamber

Oost-Groningen wordt steeds populairder bij ganzen. De aantallen zijn de laatste jaren enorm gestegen. Berend Voslamber heeft in het kader van het milieu- en landschapsonderzoek t.b.v. het biologisch meetnet van de provincie deze ontwikkelingen in kaart gebracht. Het resultaat is een bundel van drie rapporten: Foerageergebieden van de Dollardganzen, Terreingebruik door grauwe ganzen rond de Dollard en Foerageerplaatskeuze van rietganzen. Het is een degelijk werk dat, zoals Berend Voslamber zelf aangeeft, 'zonder de wekelijkse inzet' van een club actieve tellers niet mogelijk was geweest.

Het eerste deel zal wellicht voor de meeste vogelaars het interessantste zijn. Het geeft een overzicht van de aantallen, verspreiding en voedselkeuze van taiga- en toendrarietgans, grauwe gans, kolgans, brandgans en canadese gans, aangetroffen in de winters 1985/86 en 1986/87. Van de toendrarietgans werden max. 30.000 exemplaren geteld in het Gronings-Duitse grensgebied. Dit is ongeveer 6% van de gehele Europese winterpopulatie. Voor mij verrassend was het hoge aantal taigarietganzen in februari 1986: circa 2000, wat neerkomt op 2% van de populatie. Doorgaans worden er enkele 100-en van deze ondersoort geteld. De grauwe gans komt met een kleine 7% van de Westeuropese populatie ook ruim boven de 1% norm, opgesteld door het International Waterfowl Research Bureau ('Conventie van Ramsar'). De maximale aantallen grauwe ganzen liggen rond de 8000 in het Dollardgebied; Voslamber vermoedt dat er soms meer dan 20% van de populatie tijdens de najaarstrek het gebied aandoet. Van de kolgans zijn er maximaal 50.000 geteld (12.5% van de Oostzee- en Noordzeepopulatie).

Nederlandse brandganzen behoren tot de Barentssee-populatie. Het aantal dat in het voorjaar rond de Dollard wordt geteld is ongeveer 2500 (ca. 3% van de Barentszeepopulatie).

Over het algemeen zijn de populaties sinds het begin van de jaren tachtig flink toegenomen. Dit zal voor een groot deel toegeschreven kunnen worden aan toename in de broedgebieden. Hoe groot dit deel is, is echter moeilijk te bepalen. Ook de nog steeds toenemende schare vogelaars (uitgerust met kijkers en telescopen) zullen hun invloed hebben op de getelde aantallen. Bovendien is bekend dat overwinterende ganzen zich in de loop der jaren kunnen verplaatsen, zodat lokaal de indruk kan bestaan dat de soort enorm is toegenomen. In hoeverre de gestegen aantallen werkelijk een reële afspiegeling vormen van gestegen broedpopulaties blijft een moeilijk te beantwoorden vraag.

De andere twee rapporten geven waardevolle informatie over voedsel- en terreinkeuze van de rietgans en de grauwe gans. Ze zullen met name de meer 'biologisch' geïnteresseerde vogelaar aanspreken. Al met al kan geconcludeerd worden dat de provincie Groningen een belangrijke taak heeft om een goed ganzenbeleid te formuleren, een verantwoordelijkheid die de landelijke overheid helaas niet altijd serieus blijkt te nemen. Een gebrek aan gegevens kan met dit gedegen werk van Berend Voslamber (en niet te vergeten de vele tellers) in ieder geval niet meer als excuus worden aangevoerd.

Het rapport is voor f 5,- (exclusief verzendkosten) te bestellen bij de bibliotheek van de provincie Groningen, postbus 610, 9700 AP Groningen, tel. 050-164855.

(LN)